

Pacea Locului Preasfânt

Când Domnul Isus „cu însuși sângele Său” a anulat păcatele și „a dobândit o răscumpărare veșnică, [El] a intrat odată pentru totdeauna în Locul Preasfânt” (compară cu Evrei 9.12). Citim aceasta și în versetul 24 al capitolului amintit: „Căci Hristos n-a intrat într-un Loc Preasfânt făcut de mâini omenești, imagine a celui adevărat, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”. Ce mângâietoare și binecuvântate sunt aceste cuvinte! Ele conduc sufletul nostru în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu, ca adevărata noastră patrie și adevăratul nostru loc de odihnă. Nimic nu este așa de binecuvântat, decât să fi în prezența lui Dumnezeu, și acesta este privilegiul nostru. Domnul a lăsat să i se spună lui Aaron, „să nu intre tot timpul în sfântul locaș, dincolo de perdea, înaintea capacului ispășirii care este pe chivot [în Locul Preasfânt], ca să nu moară” (Levitic 16.2). Însă Isus, ca Mare Preot al nostru a intrat în aceeași prezență a lui Dumnezeu și a dus propriul Său sânge. El este arătat acolo, și anume „pentru noi”. Mânia nu mai pornește din acest „loc sfânt”. Nu! Pace și împăcare sunt acolo. Aducerea sângelui lui Isus a potolit mânia lui Dumnezeu și a îndepărtat-o pentru toți aceia care cred în El. Dar nu pentru lume. Pentru ea nu este nici un preot, nici un Loc Preasfânt, nici un tron al harului, nici un sânge prețios, nici o pace cu Dumnezeu. Pe ea nu o așteaptă nimic altceva decât mânia, mânia nediminuată. Dacă cineva este capabil să spună: „Eu am un Mare Preot în prezența lui Dumnezeu, care tot timpul mă reprezintă acolo”, acela cu siguranță este mântuit. Însă Isus este Preot numai pentru aceia care cred. El este acum pentru ei în prezența lui Dumnezeu.

Să punem la inimă, preaiubiți frați, că mânia a fost pentru totdeauna potolită, mânia care spune conștiinței noastre ce am meritat noi, da, am meritat-o pentru fiecare faptă rea a inimii noastre naturale, în care nu se găsește nici o dorință, nici un sentiment sau gând, care să fie bun. Și fiecare din noi trebuie să observe acum, „că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea” (Romani 7.18). În carnea (firea) sa rea credinciosul găsește principial toate aceste lucruri, împotriva cărora se arată mânia. Și nu exercită conștiința de acest rău în carne influența ei asupra inimii credinciosului, așa că el se teme de sfințenia lui Dumnezeu, care este împotriva a tot ce se găsește în el? Nu va spune el: „Ah, mânia lui Dumnezeu va veni asupra mea din cauza tuturor acestor lucruri, înainte ca Marele Preot să mă reprezinte și să vorbească lui Dumnezeu în favoarea mea?” Dar mânia lui Dumnezeu a fost îndepărtată. Aceasta este mărturia lui Dumnezeu în darul Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu a venit din Locul Preasfânt la noi, dar nu înainte ca mânia să fie potolită pentru totdeauna. În Locul Preasfânt este numai împăcare și pace. Orice ar putea să se întâmple la noi (la Adunare), nimic nu poate aduce vreun nor între Tatăl și Fiul, nimic nu poate slăbi dragostea, și nimic nu poate schimba pacea și primirea, deoarece toate acestea se bazează numai pe ceea ce este Hristos și ce a făcut El pentru noi. Da, este imposibil ca ceva să poată aduce acolo o umbră sau un întuneric, care ar putea schimba relațiile binecuvântate în care Isus stă „pentru noi” înaintea lui Dumnezeu. Este foarte important să purtăm permanent în inimile noastre această cunoaștere. Căci satan încearcă în toate felurile să ne răpească încrederea în acest adevăr, și astfel să ia bucuria și pacea sufletelor noastre.

Este mult mai minunat că pacea Locului Preasfânt rămâne neslăbită, în timp ce noi suntem încă aici în carne, decât că bucuria, pe care noi o vom avea în glorie, va rămâne. Căci tronul de har din Locul Preasfânt este locul unde Dumnezeu lucrează cu noi în îndepărtarea păcatului. Nu este nici o minune, că acolo, unde nu mai poate fi vorba de nici un păcat, unde noi suntem transformați în chipul lui Isus, unde noi niciodată nu vom avea un gând sau vreo dorință împotriva lui Dumnezeu și nu vom mai purta în noi nici cea mai mică urmă de păcat și nedreptate, că acolo Dumnezeu ar trebui să fie capabil să locuiască la noi și noi la El într-o bucurie și pace neîntreruptă. Dar ce adevăr binecuvântat, că noi suntem capabili să spunem, că Isus a intrat în „Locul Preasfânt” din cer și S-a arătat acolo „pentru noi”, și din cauza aceasta putem exclama, că pacea și bucuria, dragostea și binecuvântarea Locului Preasfânt *sunt acum* pe deplin ale noastre, și că, deoarece Dumnezeu privește în jos spre noi numai prin Fiul Său, noi putem fi foarte siguri că tot ce ochiul Său vede acolo, toate, de câte se bucură El, sunt „pentru noi”. Însă atâta timp cât noi nu cunoaștem cum se cuvine Locul Preasfânt, nu vom avea adevărata pace. Numai pornind din Locul Preasfânt suntem capabili să privim la noi înșine și la împrejurările din jurul nostru și să le judecăm potrivit cu Dumnezeu. Atunci noi vom cunoaște cu adevărat cât de stricați și fără valoare suntem noi. Dar cunoașterea, pe care noi o avem despre El, Reprezentantul nostru acolo, ne va ridica deasupra tuturor acestor gânduri referitoare la lipsa noastră de valoare și stricăciunea noastră, și noi vom trăi pe pământ ca unii care posedă binecuvântarea desăvârșită.

La mulți credincioși este deseori așa, că atunci când ei simt că s-au rătăcit întrucâtva, devin slabi și deprimați. Conștiința păcatului îi face să se teamă, că și în Locul Preasfânt ar fi un nor. Ei evaluează Locul Preasfânt după sentimentele lor și de aceea se tem de o schimbare în el. Și ei se roagă și imploră ca norul să fie totuși îndepărtat și ca pacea să fie restabilită acolo. Însă unde nu este nici un nor, nici nu trebuie îndepărtat vreun nor, și unde pacea niciodată nu a fost luată, niciodată ea nu trebuie refăcută. Desigur noi trebuie să fim atenți ce facem, dacă conștiința păcatului și îndepărtarea de Dumnezeu sunt pe suflet. Căci tocmai atunci satan este preocupat să dea la o parte funcția de preot a lui Hristos și efectul sângelui Său.

Dacă ar fi necesar să se reînnoiască pacea Locului Preasfânt, atunci Hristos ar trebui să se jertfească din nou (compară cu Evrei 9.25,26). Dar nu, preaiubiților, nimic nu va putea întrerupe vreodată pacea în „Locul Preasfânt”, ea a fost făcută pentru totdeauna. Isus a adus odată jertfa și a intrat odată pentru totdeauna în Locul Preasfânt cu sângele Său, după ce a dobândit o mântuire veșnică. El niciodată nu o va mai face. El Se poate baza pentru totdeauna pe ceea ce El a făcut odată pentru totdeauna. El se poate referi totdeauna la sângele Său prețios, pe care El l-a vărsat odată pentru totdeauna. Relația noastră cu Locul Preasfânt rămâne permanent aceeași. Fiecare credincios a fost primit de Dumnezeu, așa cum a fost primit Hristos Însuși.

Deci pacea Locului Preasfânt rămâne neîntreruptă și neslăbită. Orice gând, că ceva ar trebui făcut de sufletul nostru, pentru a reface pacea pierdută, este foarte dezonorabil pentru Dumnezeu și absolut împotriva Cuvântului Său. Așa cum soarele strălucește permanent, tot așa pacea Locului Preasfânt rămâne neîntreruptă. Norii ar putea să acopere vederii noastre strălucirea soarelui, da, norii groși ar putea chiar s-o întunece, dar soarele strălucește continuu. La fel și Locul Preasfânt rămâne același loc netulburat al binecuvântării. Noi am putea greși

deseori, dar poziția de Loctiitor a lui Hristos va menține drumul permanent deschis pentru noi. Dar dacă nu ar fi putere desăvârșită și efect desăvârșit în sângele Său, atunci în Locul Preasfânt ar fi un întuneric venit deodată și îngrozitor. Dacă ar avea loc numai un zâmbet de dispreț sau de compătimire, acolo unde nu ar trebui să fie, aceasta ar fi suficient să întineze Locul Preasfânt. Și dacă așa ar fi cu aceste lucruri mici, ce trebuie atunci să fie cu acele greșeli mari, de care suntem conștienți! Dar toate sunt înlăturate prin poziția de Loctiitor a lui Hristos în Locul Preasfânt. El este preocupat acolo sus cu aceasta, acolo sus se decide situația. Dar dacă un sfânt trebuie să aibă simțământul acestora, atunci aceasta are loc numai pentru ca el să devină părtaș sfințeniei lui Dumnezeu (compară cu Evrei 12.10). Dumnezeu dorește aceasta și de aceea El îl disciplinează și îl pedepsește. Aceste disciplineări sunt însă o dovadă a dragostei Sale, căci este scris: „Căci Domnul mustră pe cine iubește” (Proverbe 3.12). Fie ca noi niciodată să nu uităm aceasta, și permanent să fim convinși că pacea Locului Preasfânt rămâne neschimbată, deoarece Hristos a intrat acolo, ca să Se arate înaintea lui Dumnezeu pentru noi”.